

κ1.190 ΔΙΑΔΡΟΜΕΣ, Αθήνα 1997

"Στο βιβλίο αυτό της ποιήτριας Ελληνς Παιονίδου διαπίστωσα εκ νέου ψμια βασική της έγνοια, που διαφαίνεται κατα τα τελευταία χρόνια στο ποιητικό της έργο. Εγνοια για τη ροή του χρόνου της ζωής μας, που μας φεύγει. Ετσι, δεν είναι τυχαίοι οι τίτλοι των τριών τελευταίων ποιητικών συλλογών της: "Ωρες", "Κλεψύδρα", "Διαδρομές".

Λεω εγνοια, -ανκαι βαθιά υπάρχει αγωνία-, γιατι ο εξορκισμός αυτής της τελευταίας μέσω του ποιητικού λόγου είναι τόσο επιτυχής, ώστε κατέστησε την αγωνία για το διαβατικό της ύπαρξης μας μιαν έγνοια που ψαύει συμβάντα που έγιναν και γίνονται καθώς και προσωπικές μοίρες, είναι δηλ. μια έγνοια πλανώμενη.

Χωρίς διόλου να υπερβάλω, μπορώ να πώ ότι τα "Νεουρκέζικα" ποιήματα της συλλογής αυτής θα κατέχουν πάντα μια αδιαφιλονίκητη

θέση στη Λογοτεχνία της Κύπρου. Εφόσον φέρουν ένα γνήσιο περιεχόμενο σε αλήθεια ζωής και ανθρωπιά, που επίσης με γνησιότητα μας προσφέρεται. Οπότε και θα διαβάζονται πάντα με γνήσια επίσης ευχαρίστηση αλλά και συγκίνηση."

Δημήτρης Γκότσης.